

Μπραν

Είχε ξημερώσει μια μέρα καθάρια και παγερή, και το κρύο που επικρατούσε δεν άφηνε κανέναν να ξεχάσει πως το καλοκαίρι έφτανε στο τέλος του. Ξεκίνησαν με το χάραμα για να παρακολουθήσουν έναν αποκεφαλισμό, είκοσι άντρες συνολικά, και μαζί τους πήγε κι ο Μπραν, ανήσυχος κι ανυπόμονος. Ήταν η πρώτη φορά που έκριναν πως ήταν πια αρκετά μεγάλος ώστε να συνοδεύει τους αδελφούς του και τον άρχοντα πατέρα του που πήγαιναν να παρακολουθήσουν την απονομή της βασιλικής δικαιοσύνης. Ήταν ο ένατος χρόνος του καλοκαιριού, ο έβδομος στη ζωή του Μπραν.

Ο άντρας είχε συλληφθεί έξω από ένα φυλάκιο πάνω στους λόφους. Ο Ρομπ πίστευε πως ήταν ένας από τους άγριους που ακολουθούσαν τον Μανς Ρέιντερ, τον Βασιλιά-πέρα-από-το-Τείχος. Ο Μπραν ανατρίχιαζε και μόνο στη σκέψη. Θυμήθηκε τις ιστορίες που τους έλεγε δίπλα στο παραγώνι η Γριά Παραμάνα. Οι άγριοι είναι σκληροί κι απάνθρωποι, έλεγε, δουλέμποροι, ληστές και φονιάδες. Συντρόφους τους έχουν γίγαντες και βρικόλακες, κλέβουν κοριτσάκια μες στα μαύρα μεσάνυχτα και πίνουν το αίμα τους μέσα σε στιλβωμένα κέρατα. Και οι γυναίκες τους ζευγαρώνουν με τους Άλλους τη Μεγάλη Νύχτα και γεννάνε τρομερά, μισοανθρώπινα πλάσματα.

Ο άντρας όμως που βρισκόταν δεμένος χειροπόδαρα στα τείχη του φυλακίου και περίμενε τη δικαιοσύνη του βασιλιά ήταν γέρος και λιπόσαρκος, όχι πολύ ψηλότερος από τον Ρομπ. Είχε χάσει και τα δυο του αυτιά κι ένα δάχτυλο από κρυοπαγήματα κι ήταν ντυμένος από πάνω ως κάτω στα μαύρα, ακριβώς όπως και οι αδελφοί της Νυχτερινής Φρουράς, μόνο που τα δικά του ρούχα ήταν κουρελιασμένα και γλιτσιασμένα.

Οι ανάσες ανθρώπου και αλόγου έγιναν ένα και μαζί υψώθηκαν αχνίζοντας στον παγερό αέρα του πρωινού, καθώς ο άρχοντας πατέρας του Μπραν πρόσταξε να λύσουν τον άντρα και να τον σύρουν ενώπιόν του. Ο Ρομπ και ο Τζον στέκονταν ψηλοί κι αγέρωχοι καβάλα στα άλογά τους, με τον Μπραν ανάμεσά τους πάνω στο πόνι του. Το αγόρι προσπαθούσε να φανεί μεγαλύτερο από τα επτά του χρόνια και πάσχιζε να καμωθεί πως όλα ετούτα τα είχε ξαναδεί. Ένας αδύναμος άνεμος φύσηξε προς την πύλη του φυλακίου. Πάνω από τα κεφάλια τους ανέμιζε το λάβαρο των Σταρκ του Γουίντερφελ: ένας γκριζος ανταρόλυκος που τρέχει μέσα στο χιονόλευκο τοπίο.

Ο πατέρας του Μπραν στεκόταν σοβαρός πάνω στο αλογό του και τα μακριά, καστανά μαλλιά του έμοιαζαν να χορεύουν με τον άνεμο. Το κοντοκουρεμένο γένι του ήταν τόπους τόπους λευκό, κάτι που τον έκανε να δείχνει μεγαλύτερος από τα τριάντα πέντε του χρόνια. Τα γκριζά μάτια του ήταν σκοτεινά, και δε θύμιζε διόλου τον άντρα που καθόταν τα βράδια μπροστά στο τζάκι και μιλούσε με απαλή φωνή για την εποχή των ηρώων και τα παιδιά του δάσους. Είχε βγάλει το πρόσωπο του Πατέρα, σκέφτηκε ο Μπραν, και φορούσε εκείνο του Άρχοντα Σταρκ του Γουίντερφελ.

Ερωτήσεις έγιναν κι απαντήσεις δόθηκαν εκεί, μες στην πρωινή παγωνιά, αλλά ο Μπραν δεν μπορούσε έπειτα να θυμηθεί τι ειπώθηκε. Στο τέλος ο άρχοντας πατέρας του έδωσε διαταγή και δύο από τους άντρες της φρουράς του έσυραν τον κουρελή προς το κούτσουρο από σιδερόξυλο που βρισκόταν στο κέντρο της πλατείας. Του έσπρωξαν το κεφάλι να κολλήσει πάνω στο σκληρό, μαύρο ξύλο. Ο Άρχοντας Ένταρντ Σταρκ ξεπέζεψε κι ο κηδεμονευόμενός του Θήον Γκρέιτζοϋ έφερε το σπαθί. Πάγος λεγόταν τούτο το σπαθί. Ήταν ψηλότερο από τον Ρομπ και η λεπίδα του ήταν πλατιά σαν αντρική παλάμη. Ήταν από βαλυριανό ατσάλι, καμωμένο με ξόρκια και σκοτεινό σαν τον καπνό. Τίποτε δεν ήταν τόσο κοφτερό σαν το βαλυριανό ατσάλι.

Ο πατέρας του Μπραν έβγαλε τα γάντια του και τα έδωσε στον Τζόρυ Κασσέλ, το φρούραρχο του Γουίντερφελ. Έπιασε τον Πάγο και με τα δυο χέρια και είπε: «Στο όνομα του Ρόμπερτ του Οίκου των Μπαράθιον, Πρώτο στη Σειρά του Ονόματός του, Βασιλιά των Άνταλ και των Ρούναρ και των Πρώτων Ανθρώπων, Κύριο των Επτά Βασιλείων και Υπερασπιστή της Επικράτειας, και σύμφωνα με την κρίση του Ένταρντ του Οίκου των Σταρκ, Άρχοντα του Γουίντερφελ

και Φύλακα του Βορρά, σε καταδικάζω σε θάνατο.» Ύψωσε πάνω από το κεφάλι του το μεγάλο σπαθί.

Ο ετεροθαλής αδελφός του Μπραν, ο Τζον Σνόου, έσκυψε προς το μέρος του. «Κράτα γερά το πόνι» ψιθύρισε. «Και μη γυρίσεις αλλού το πρόσωπό σου. Ο πατέρας θα το καταλάβει.»

Ο Μπραν κράτησε γερά το πόνι του και δεν απόστρεψε το βλέμμα.

Ο πατέρας του έκοψε το κεφάλι του άντρα με ένα δυνατό, σίγουρο χτύπημα. Αίμα τινάχτηκε πάνω στο χιόνι, κόκκινο σαν καλοκαιρινό κρασί. Ένα άλογο σηκώθηκε στα πσινά του πόδια και χρειάστηκε να το συγκρατήσουν για να μην καλπάσει μακριά. Ο Μπραν δεν μπορούσε να τραβήξει τη ματιά του από το αίμα. Είδε το χιόνι γύρω από το κούτσουρο να βάφεται κατακόκκινο.

Το κεφάλι αναπήδησε πάνω σε μια χοντρή ρίζα κι έπειτα κύλησε κοντά στα πόδια του Γκρέιτζου. Ο Θήον ήταν ένα λυγρό, μελαχρινό παλικάρι δεκαεννιά χρόνων, που τα έβρισκε όλα αστεία. Γελώντας, σταμάτησε με την μπότα του το κεφάλι και το κλώτσησε μακριά.

«Ανόητε!» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο Τζον για να μην τον ακούσει ο Γκρέιτζου. Έπειτα ακούμπησε το χέρι του στους ώμους του Μπραν και το αγόρι σήκωσε το βλέμμα προς τον ετεροθαλή αδελφό του. «Καλά τα πήγες» του είπε σοβαρά ο Τζον. Ήταν δεκατεσσάρων και είχε πλέον πείρα στην απονομή δικαιοσύνης.

Το κρύο έμοιαζε να έχει δυναμώσει, καθώς πήραν πάλι το μακρύ δρόμο της επιστροφής στο Γουνίντερφελ, αν και ο άνεμος είχε πια κοπάσει κι ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό. Ο Μπραν προχωρούσε μαζί με τους αδελφούς του, αρκετά πιο μπροστά από τους υπόλοιπους, και το πόνι του πάσχιζε να προλάβει τα άλογά τους.

«Ο λιποτάκτης πέθανε γενναία» είπε ο Ρομπ. Ήταν μεγαλόσωμος, με φαρδιούς ώμους και έμοιαζε να ψηλώνει μέρα με τη μέρα. Είχε πάρει τα χρώματα της μητέρας του, το ανοιχτό δέρμα, τα καστανοκόκκινα μαλλιά και τα γαλάζια μάτια των Τάλλυ του Ρίβερραν. «Τουλάχιστον είχε κουράγιο.»

«Όχι» είπε ήρεμα ο Τζον. «Δεν ήταν κουράγιο. Πεθαμένος από το φόβο του ήταν. Το έβλεπες στο βλέμμα του, Σταρκ.» Τα μάτια του Τζον είχαν ένα τόσο σκούρο γκριζο, που φάνταζαν σχεδόν μαύρα, ελάχιστα όμως τους ξέφευγαν. Τα δυο αγόρια ήταν σχεδόν συνομήλικα, έμοιαζαν όμως ελάχιστα. Ο Τζον ήταν λεπτός, ενώ ο Ρομπ μυώδης, μελαχρινός, ενώ ο Ρομπ ανοιχτόχρωμος, λυγρός και ευκίνητος, ενώ ο ετεροθαλής αδελφός του γεροδεμένος και γρήγορος.

Ο Ρομπ δεν έδωσε σημασία. «Που να τον πάρουν οι Άλλοι!» βλαστήμησε. «Πέθανε γενναία. Παραβγαίνουμε μέχρι τη γέφυρα;»

«Έγινε» είπε ο Τζον και ξεχύθηκε μπροστά κεντρίζοντας το άτι του. Ο Ρομπ πέταξε μια βλαστήμια και ακολούθησε. Τα δυο άλογα απομακρύνθηκαν καλπάζοντας στο μονοπάτι, με τον Ρομπ να γελά και να φωνάζει, ενώ ο Τζον παρέμενε σιωπηλός και προσηλωμένος στο σκοπό του. Οι οπλές των αλόγων τους σήκωναν χιόνι, καθώς έτρεχαν.

Ο Μπραν δεν μπήκε στον κόπο να τους ακολουθήσει. Το πόνι του δε θα τα κατάφερνε. Είχε δει τα μάτια του εξαθλιωμένου άντρα κι αυτό ακριβώς σκεφτόταν τώρα. Μετά από λίγο το γέλιο του Ρομπ έσβησε και στο δάσος έπεσε και πάλι σιωπή.

Τόσο βυθισμένος ήταν στις σκέψεις του, που δεν άκουσε τους υπόλοιπους να πλησιάζουν, μέχρι τη στιγμή που ο πατέρας του βρέθηκε δίπλα του. «Είσαι καλά, Μπραν;» ρώτησε ανήσυχος.

«Ναι, πατέρα» είπε ο Μπραν σηκώνοντας το βλέμμα. Τυλιγμένος σε γούνες και δέρματα, καβάλα στο θεόρατο πολεμικό φαρί του, ο άρχοντας πατέρας του υψωνόταν σαν γίγαντας από πάνω του. «Ο Ρομπ λέει πως ο άντρας πέθανε γενναία, αλλά ο Τζον πιστεύει πως ήταν φοβισμένος.»

«Εσύ τι νομίζεις;» ρώτησε ο πατέρας του.

Ο Μπραν το σκέφτηκε λιγάκι. «Γίνεται να είναι γενναίος ένας άντρας, αν φοβάται;»

«Τότε μόνο μπορεί ένας άντρας να είναι γενναίος» του είπε ο πατέρας του. «Καταλαβαίνεις γιατί το έκανα;»

«Ήταν ένας άγριος» είπε ο Μπραν. «Κλέβουν γυναίκες και τις πουλάνε στους Άλλους.»

Ο άρχοντας πατέρας του χαμογέλασε. «Η Γριά Παραμάνια σου 'λεγε πάλι παραμύθια. Η αλήθεια είναι πως ο άντρας αυτός είχε παραβεί τον όρκο του, ήταν λιποτάκτης από τη Νυχτερινή Φρουρά. Αυτοί είναι οι πιο επικίνδυνοι. Ο λιποτάκτης ξέρει πως είναι ξεγραμμένος αν τον πιάσουν και γι' αυτό δε διστάζει μπροστά σε κανένα έγκλημα, όσο αποτρόπαιο κι αν είναι. Αλλά δε με κατάλαβες. Η ερώτηση δεν είναι γιατί έπρεπε να πεθάνει αυτός ο άντρας, αλλά *γιατί* έπρεπε να το κάνω με το ίδιο μου το χέρι.»

Ο Μπραν δεν ήξερε τι να απαντήσει. «Ο Βασιλιάς Ρόμπερτ έχει δέημο» είπε αβέβαια.

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια» είπε ο πατέρας του. «Όπως και οι Ταργάρυεν που βασίλεψαν πριν απ' αυτόν. Εμείς όμως ακολουθούμε το

παλιό έθιμο. Το αίμα των Πρώτων Ανθρώπων κυλά ακόμη στις φλέβες των Σταρκ, και εξακολουθούμε να πιστεύουμε πως ο άντρας που αποφασίζει την καταδίκη πρέπει και να κρατά το σπαθί. Αν είναι να πάρεις τη ζωή ενός ανθρώπου, του το χρωστάς να τον κοιτάξεις στα μάτια και να ακούσεις τα τελευταία του λόγια. Κι αν δεν αντέχεις να το κάνεις, τότε ίσως να μην αξίζει ο άντρας αυτός να πεθάνει. Κάποια μέρα, Μπραν, θα γίνεις πρόμαχος του Ρομπ και θα διαφεντεύεις το δικό σου φρουρίο στο όνομα του αδελφού σου και του βασιλιά, και το καθήκον της δικαιοσύνης θα βαρύνει τους ώμους σου. Όταν έρθει εκείνη η μέρα, δεν πρέπει να αντλείς ευχαρίστηση από το καθήκον σου αλλά ούτε και να αποστρέφεις το βλέμμα. Άρχοντας που κρύβεται πίσω από πληρωμένους δήμιους σύντομα ξεχνά τι σημαίνει θάνατος.»

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε ξανά ο Τζον, στην κορυφή του λόφου που υψωνόταν μπροστά τους. Τους κούνησε το χέρι κι έπειτα φώναξε: *«Πατέρα, Μπραν, ελάτε γρήγορα, ελάτε να δείτε τι βρήκε ο Ρομπ!»* Έπειτα χάθηκε και πάλι.

Ο Τζόρυ βρέθηκε καλπάζοντας δίπλα τους. «Μπελάδες, άρχοντά μου;»

«Το δίχως άλλο» είπε εκείνος. «Ελάτε, πάμε να δούμε τι σκάρωσαν πάλι οι γιοι μου.» Προχώρησε κεντρίζοντας το αλόγο του και ξοπίσω του ακολούθησαν ο Τζόρυ με τον Μπραν και τους υπόλοιπους.

Βρήκαν τον Ρομπ σε ένα σημείο της όχθης βόρεια της γέφυρας με τον Τζον δίπλα του, καθάλα ακόμη στο αλόγο του. Το χιόνι στο τέλος του καλοκαιριού είχε πέσει βαρύ σε τούτο τον κύκλο του φεγγαριού. Ο Ρομπ ήταν γονατισμένος με την κουκούλα τραβηγμένη πίσω, έτσι που τα μαλλιά του έλαμπαν κάτω από τον ήλιο. Κρατούσε κάτι στην αγκαλιά του και τα δυο αγόρια μιλούσαν με σιγανές, γεμάτες έξαψη φωνές.

Οι καβαλάρηδες προχώρησαν αργά, προσέχοντας να βρουν σίγουρο πάτημα πάνω στο χιονοσκεπαστο, κακοτράχαλο έδαφος. Πρώτοι έφτασαν κοντά σ' αγόρια ο Τζόρυ Κασσέλ κι ο Θήον Γκρέιτζοϋ. Ο Γκρέιτζοϋ γελούσε και χωράτευε καθώς προχωρούσαν πάνω στα άλογά τους. Όταν όμως έφτασαν, ο Μπραν τον άκουσε να του κόβεται η ανάσα. «*Θεοί!*» φώναξε κι αμέσως άπλωσε το χέρι να αρπάξει το σπαθί του, πασχίζοντας συγχρόνως να κρατήσει τον έλεγχο του αλόγου του.

Ο Τζόρυ είχε τραβήξει ήδη το δικό του. «Ρομπ, τρέξε μακριά!» φώναξε, καθώς το αλόγο του σηκώθηκε στα ποινά του πόδια.

Ο Ρομπ χαμογέλασε και ανασήκωσε το βλέμμα από τον μπόγο που κρατούσε στην αγκαλιά του. «Δεν μπορεί να σου κάνει κακό» είπε. «Είναι νεκρή, Τζόρν.»

Ο Μπραν φλεγόταν ήδη από περιέργεια στο άκουσμα όλων αυτών. Έκανε να σπρουνίσει το πόνι του να τρέξει γρηγορότερα, αλλά ο πατέρας του του ζήτησε να ξεπεζέψει κοντά στη γέφυρα και να πλησιάσει πεζός. Ο Μπραν πήδησε από τη σέλα κι άρχισε να τρέχει.

Ο Τζον, ο Τζόρν και ο Θήον Γκρέιτζοϋ είχαν ήδη ξεπεζέψει. «Μα τις επτά κολάσεις, τι είναι τούτο;» είπε ο Γκρέιτζοϋ.

«Μια λύκαινα» του απάντησε ο Ρομπ.

«Τέρας της φύσης είναι» είπε ο Γκρέιτζοϋ. «Κοίτα πόσο μεγάλη είναι.»

Η καρδιά του Μπραν βροντοχτυπούσε, καθώς πέρασε μέσα από ένα σωρό χιονιού που του έφτανε ως τη μέση για να βρεθεί κοντά στον αδελφό του.

Μισοθαμμένη μέσα στο αιματοβαμμένο χιόνι, μια τεράστια σκούρα μορφή κειτόταν ακίνητη. Πάγος είχε σχηματιστεί πάνω στην πυκνή, γκρίζα γούνα της και ήδη την τύλιγε η ανεπαίσθητη οσμή της αποσύνθεσης. Ο Μπραν έριξε μια ματιά στα τυφλά μάτια, όπου σέρνονταν κουβάρι τα σκουλήκια, και το τεράστιο, γεμάτο κιτρινωμένα δόντια στόμα. Η πνιχτή κραυγή που έβγαλε όμως ο μικρός οφειλόταν στο μέγεθος του ζώου. Ήταν μεγαλύτερο από το πόνι του, διπλάσιο κι από το μεγαλύτερο κυνηγόσκυλο που είχε ο πατέρας του.

«Δεν είναι τέρας της φύσης» εξήγησε ήρεμα ο Τζον. «Είναι ένας ανταρόλυκος. Είναι μεγαλύτεροι από τους άλλους λύκους.»

Ο Θήον Γκρέιτζοϋ είπε: «Έχει να φανεί ανταρόλυκος νότια από το Τείχος εδώ και διακόσια χρόνια.»

«Εγώ πάντως ανταρόλυκο βλέπω μπροστά μου» επέμεινε ο Τζον.

Ο Μπραν κατάφερε να τραβήξει το βλέμμα του από το τέρας. Εκείνη τη στιγμή πρόσεξε τι κρατούσε στα χέρια του ο Ρομπ. Έβγαλε μια κραυγή χαράς και πλησίασε τον αδελφό του. Το κουτάβι έμοιαζε με μια μικροσκοπική μπάλα από γκριζόμαυρη γούνα και τα μάτια του ήταν ακόμη κλειστά. Έσπρωχνε στα τυφλά με το μουσούδι του το στήθος του Ρομπ, ψάχνοντας γάλα μέσα από το δερμάτινο πανωφόρι του και βγάζοντας έναν λυπητερό, αδύναμο και κλαψιάρικο ήχο. Ο Μπραν άπλωσε διστακτικά το χέρι του. «Έλα, λοιπόν» του είπε ο Ρομπ. «Χάιδεψέ το.»

Ο Μπραν άγγιξε ανήσυχος το κουτάβι και έπειτα γύρισε, ακούγοντας τον Τζον να του λέει: «Να, πάρε.» Ο ετεροθαλής αδελφός του απόθεσε ένα δεύτερο κουτάβι στην αγκαλιά του. «Είναι πέντε.» Ο Μπραν κάθισε στο χιόνι κι έφερε το πρόσωπό του κοντά στο λυκό-πουλο. Ένιωσε απαλή και ζεστή τη γούνα του πάνω στο μάγουλό του.

«Ανταρόλυκοι στο βασίλειο μετά από τόσα χρόνια» μουρμούρισε ο Χάλλεν ο σταβλάρχης. «Καθόλου δε μου αρέσει.»

«Σημάδι είναι» είπε ο Τζόρυ.

Ο πατέρας τους συνοφρυώθηκε. «Ένα νεκρό ζώο είναι μονάχα, Τζόρυ» είπε. Φαινόταν όμως ανήσυχος. Το χιόνι θρυμματιζόταν κάτω από τις μπότες του, καθώς ο άντρας έκανε κύκλο γύρω από το ζώο. «Ξέρουμε από τι πέθανε;»

«Έχει κάτι στο λαιμό» του είπε ο Ρομπ, περήφανος που είχε βρει την απάντηση προτού καν ρωτήσει ο πατέρας του. «Να, εκεί, κάτω από το σαγόνι.»

Ο πατέρας του γονάτισε και ψαχούλεψε κάτω από το κεφάλι του ζώου. Τραβήχτηκε απότομα και σήκωσε ψηλά αυτό που κρατούσε στο χέρι του. Ένα σπασμένο ελαφίσιο κέρατο τρεις σπιθαμές μακρύ, με σπασμένες τις κοφτερές του άκρες, μουσκεμένο στο αίμα.

Ξαφνική σιγή έπεσε ανάμεσά τους. Οι άντρες κοίταζαν ανήσυχα το κέρατο και κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει. Ακόμη κι ο Μπραν ένιωσε το φόβο τους, παρ' όλο που δεν μπορούσε να τον εξηγήσει.

Ο πατέρας του πέταξε στην άκρη το κέρατο και καθάρισε τα χέρια του στο χιόνι. «Παράξενο που πρόλαβε να γεννήσει πριν πεθάνει» είπε. Η φωνή του σαν να έλυσε τη μαγική σιωπή.

«Μπορεί και να μην πρόλαβε» είπε ο Τζόρυ. «Έχω ακούσει ιστορίες... μπορεί η λύκαινα να ήταν ήδη νεκρή όταν βγήκαν τα κουτάβια.»

«Γεννημένα από νεκρή κοιλιά» είπε κάποιος άλλος. «Χειρότερη τύχη δεν υπάρχει.»

«Δεν έχει σημασία» είπε ο Χάλλεν. «Σύντομα θα είναι νεκρά.»

Ο Μπραν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή απογοήτευσης.

«Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο» συμφώνησε ο Θήον Γκρέιτζοϋ. Και τραβώντας το σπαθί του πρόσθεσε: «Δώσ' το εδώ, Μπραν.»

Το ζωάκι κουλουριάστηκε στην αγκαλιά του Μπραν σαν να είχε ακούσει τα πάντα. «Όχι!» φώναξε ο Μπραν. «Είναι δικό μου.»

«Κρύψε το σπαθί σου, Γκρέιτζοϋ» είπε ο Ρομπ. Για μια στιγμή η φωνή του ακούστηκε επιτακτική σαν του πατέρα τους, η φωνή του άρχοντα που θα γινόταν κάποτε. «Θα τα κρατήσουμε τούτα τα κουτάβια.»

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, παλικάρι μου» είπε ο Χάργουνι, ο γιος του Χάλλεν.

«Θα ήταν πιο σπλαχνικό να τα σκοτώσουμε» συμπλήρωσε ο Χάλλεν.

Ο Μπραν κοίταξε τον άρχοντα πατέρα του αναζητώντας βοήθεια, αλλά εκείνος τον κοίταξε μονάχα συνοφρυωμένος, με το μέτωπο αυλακωμένο. «Ο Χάλλεν έχει δίκιο, γιε μου. Καλύτερα να πεθάνουν γρήγορα παρά να τα βρει ένας θάνατος σκληρός από το κρύο και την πείνα.»

«Οχι!» Ένωθε τα δάκρυα έτοιμα να πλημμυρίσουν τα μάτια του κι απόστρεψε το πρόσωπο. Δεν ήθελε να κλάψει μπροστά στον πατέρα του.

Ο Ρομπ αντιστεκόταν πεισματικά. «Η κοκκινοτρίχα σκύλα του Σερ Ρόντρικ γέννησε ξανά την περασμένη βδομάδα» είπε. «Δεν έκανε πολλά κουτάβια, και μονάχα δυο επέζησαν. Θα έχει αρκετό γάλα.»

«Θα τα κατασπαράξει έτσι και κάνουν να την πλησιάσουν.»

«Άρχοντα Σταρκ» είπε ο Τζον. Ο Μπραν ένωσε παράξενα ακούγοντας τον αδελφό του να μιλά στον πατέρα τους με τόση επισημότητα. Τον κοίταξε με απεγνωσμένη ελπίδα. «Είναι πέντε τα κουτάβια» είπε ο Τζον στον πατέρα τους. «Τρία αρσενικά, δύο θηλυκά.»

«Τι θέλεις να πεις, Τζον;»

«Έχεις πέντε νόμιμα τέκνα» είπε ο Τζον. «Τρεις γιους και δύο θυγατέρες. Ο ανταρόλυκος είναι το έμβλημα του οίκου σου. Ήταν γραφτό να κρατήσουν τα παιδιά σου τα κουτάβια αυτά, άρχοντά μου.»

Ο Μπραν είδε την έκφραση του πατέρα του να αλλάζει, και τους υπόλοιπους να ανταλλάσσουν βιαστικές ματιές. Ένωσε την αγάπη του για τον Τζον να πλημμυρίζει την ψυχή του. Παρά τη νεαρή του ηλικία, ο Μπραν καταλάβαινε τι είχε κάνει εκείνη τη στιγμή ο αδελφός του. Το μέτρημα είχε βγει σωστό μόνο και μόνο επειδή ο Τζον δεν είχε υπολογίσει τον εαυτό του. Είχε συμπεριλάβει τα κορίτσια, είχε συμπεριλάβει ακόμη και τον Ρίκον, που ήταν βρέφος ακόμα, αλλά όχι τον μπάσταρδο που λεγόταν Σνόου,* το επώνυμο που όριζε το έθιμο πως δινόταν στο βορρά σε όσους είχαν την ατυχία να μη γεννηθούν με δικό τους όνομα.

Ο πατέρας τους είχε καταλάβει κι αυτός. «Δε θες κουτάβι για σένα, Τζον;» ρώτησε απαλά.

* Snow, χιόνι (σ.τ.μ.).

«Ο ανταρόλυκος στολίζει το θυρεό του Οίκου των Σταρκ» αποκρίθηκε ο Τζον. «Εγώ δεν είμαι Σταρκ, πατέρα.»

Ο άρχοντας πατέρας του κοίταξε τον Τζον σκεπτικός. Ο Ρομπ έσπασε τη σιωπή. «Θα το φροντίζω εγώ ο ίδιος, πατέρα» υποσχέθηκε. «Θα βρέχω μια πετσέτα σε ζεστό γάλα και θα του δίνω να βυzaίνει από αυτή.»

«Κι εγώ!» ακούστηκε σαν την ηχώ η φωνή του Μπραν.

Ο άρχοντας ζύγιασε προσεκτικά με το βλέμμα για κάμποση ώρα τους γιους του. «Εύκολο στα λόγια, δύσκολο όμως στην πράξη. Δεν πρόκειται να σας αφήσω να σπαταλάτε με δαύτα το χρόνο των υπηρετών. Αν τα θέλετε τούτα τα κουτάβια, πρέπει να τα φροντίζετε οι ίδιοι. Έγινα σαφής;»

Ο Μπραν κούνησε ζωηρά το κεφάλι. Το κουτάβι ανασάλεψε στην αγκαλιά του και τον έγλειψε στο πρόσωπο με τη ζεστή γλωσσίδα του.

«Και πρέπει να εκπαιδευτούν» συνέχισε ο πατέρας τους. «*Εσείς* πρέπει να τα εκπαιδεύσετε. Ο αρχικυνотρόφος δεν πρόκειται να ανακατευτεί καθόλου, αυτό σας το εγγυώμαι. Και οι θεοί βοηθοί σας, έτσι και τα παραμελήσετε ή τα αγριέψετε ή τα κακομεταχειριστείτε. Δεν είναι σκυλιά τούτα δω, να κλαψουρίζουν για κόκαλα και να κουλουριάζονται στη γωνία με μια κλωτσιά. Οι ανταρόλυκοι μπορούν να ξεριζώσουν το μπράτσο ενός άντρα από τον ώμο με την ευκολία που ένας σκύλος σκοτώνει αρουραίο. Είστε σίγουροι πως τα θέλετε;»

«Ναι, πατέρα» είπε ο Μπραν.

«Ναι» συμφώνησε κι ο Ρομπ.

«Τα κουτάβια μπορεί να πεθάνουν έτσι κι αλλιώς, ό,τι κι αν κάνετε.»

«Δε θα πεθάνουν» είπε ο Ρομπ. «Δεν πρόκειται να τα *αφήσουμε* να πεθάνουν.»

«Κρατήστε τα, λοιπόν. Τζόρν, Ντέσμοντ, μαζέψτε και τα υπόλοιπα κουτάβια. Είναι ώρα να γυρίσουμε στο Γουνίντερφελ.»

Μονάχα όταν καβαλίκησαν στα άλογα και ξεκίνησαν, ο Μπραν αφέθηκε να γευτεί το γλυκό αέρα της νίκης. Το κουτάβι ήταν κουλουριασμένο μέσα από τα δερμάτινά του, κουρνιασμένο στα ζεστά πάνω του, και θα ήταν ασφαλές σε όλη τη μακριά διαδρομή ως το σπίτι. Ο Μπραν αναρωπιόταν τι όνομα να του δώσει.

Στα μισά της γέφυρας, ο Τζον σταμάτησε απότομα.

«Τι συμβαίνει, Τζον;» ρώτησε ο άρχοντας.

«Δεν ακούτε;»

Ο Μπραν άκουγε το σφύριγμα του ανέμου ανάμεσα στα δέντρα, το ποδοβολητό των οπλών πάνω στις σανίδες από σιδερόξυλο, το κλαψούρισμα του πεινασμένου του κουταβιού, ο Τζον όμως άκουγε κάτι άλλο.

«Εκεί» είπε ο Τζον. Γύρισε από την άλλη το άλογό του και κάλπασε πάλι προς τα πίσω. Τον παρακολούθησαν καθώς ξεπέζεψε εκεί όπου ο ανταρόλυκος κειτόταν νεκρός στο χιόνι και τον είδαν να γονατίζει. Αμέσως μετά γύρισε κοντά τους χαμογελώντας.

«Ετούτο δω πρέπει να ξεστράτισε από τα υπόλοιπα» είπε ο Τζον.

«Ή μπορεί κάτι να το έδιωξε» είπε ο πατέρας τους κοιτώντας το έκτο κουτάβι. Η γούνα του ήταν λευκή κι όχι γκρίζα όπως των υπόλοιπων. Τα μάτια του ήταν κόκκινα σαν το αίμα του άμοιρου άντρα που είχε πεθάνει εκείνο το πρωινό. Ο Μπραν συλλογίστηκε πως ήταν περίεργο που μονάχα ετούτο το κουτάβι είχε ανοίξει τα μάτια του, ενώ τα υπόλοιπα ήταν ακόμη τυφλά.

«Ένας αλμπίνος» είπε ειρωνικά ο Θήον Γκρέιτζοϋ. «Αυτό θα ψοφήσει πιο γρήγορα από τα υπόλοιπα.»

Ο Τζον Σνόου κοίταξε επίμονα τον κηδεμονευόμενο του πατέρα του με βλέμμα παγερό. «Δεν το νομίζω, Γκρέιτζοϋ» είπε. «Τούτο το κουτάβι είναι δικό μου.»